

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa A. S. K.
przeciwko M. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 grudnia 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 29 października 2020 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.), a obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Rozstrzygnięcie

Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwany wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.), „które zrodziło się na tle niniejszej sprawy, a pozwany pragnie przedstawić je Sądowi Najwyższemu.” W ramach wywodu uzasadniającego to stwierdzenie pozwany sformułował pytania: „czy i w jakim zakresie Sąd Apelacyjny przekroczył granice swobodnej oceny materiału dowodowego i czy w świetle dowodów zgromadzonych w sprawie istnieje potrzeba zmiany zaskarżonego orzeczenia odwoławczego, kierując się zasadą swobodnej a nie dowolnej oceny materiału dowodowego. Sąd Najwyższy powinien dokonać wykładni przepisów prawnych budzące poważne wątpliwości, czy pozwany w wyniku ustaleń Sądu Odwoławczego jest bezpodstawnie wzbogacony”. W dalszej części pozwany przedstawił uzasadnienie podstaw skargi kasacyjnej.

Zgodnie z ustaloną linią orzecznictwa powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wskazania na problem o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygnięty w dotychczasowym orzecznictwie i wymagający pogłębionej wykładni. Skarżący powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których ono powstało. Zagadnienie powinno być ponadto „istotne” z uwagi na wagę problemu interpretacyjnego, którego dotyczy dla systemu prawa. Skoro jednak skarga kasacyjna jest wnoszona w konkretnej sprawie, to zarówno charakter rozpoznawanego roszczenia, jak i ustalony przez sądy *meriti* stan faktyczny, którym Sąd Najwyższy byłby związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), musi pozostawać w związku z przedstawionym przez skarżącego zagadnieniem prawnym i pozwalać na jego rozstrzygnięcie.

Problemy sformułowane przez pozwanego nie mają cech określonych wyżej. Sprowadzają się one wyłącznie do zakwestionowania oceny dowodów dokonanej

przez Sąd Okręgowy i próby podważenia ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia. Tymczasem w art. 398³ § 3 k.p.c. ustawodawca wyłączył z katalogu podstaw skargi kasacyjnej zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, a w art. 398¹³ § 2 k.p.c. stwierdził, że Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej pozostaje związany ustaleniami faktycznymi przyjętymi za podstawę rozstrzygnięcia. W niniejszej sprawie, wbrew stanowisku pozwanego, Sąd Okręgowy szczegółowo odniósł się do twierdzeń stron, faktów i materiału dowodowego dostarczonego przez strony w celu ich wykazania, a jego ustalenia były dostateczne do rozliczenia stron na podstawie prawnej, której zastosowanie w sprawie nie budzi wątpliwości, gdyż potwierdzone jest ustaloną linią orzecniczą.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 108 i art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800), orzeczono jak w postanowieniu.